

[Kai Moltke.]

erindrer — hvis jeg ikke husker forkert — har det udvalg, der beskæftiger sig med den sociale side af sagen, så vidt det er oplyst over for mig, talt om en akut mangel på byggeri på disse områder til 300-400 mill. kr., og når der er tale om så store summer, tror jeg, det er forsvarligt at stille forslag om, at staten gennem den nemmeste tilskudsform her engagerer sig ud over de 15 mill. kr. og nærmer sig de 50 mill. kr.

Dernæst nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, som prøvede at uddybe sin opfattelse af paradeforslagene, men i og for sig kunne have nøjedes med at sige, at ved paradeforslag forstår vi i socialdemokratiet forslag stillet af socialistisk folkeparti, for ud over den ramme kom vi jo alligevel ikke.

Her er straks et par småting, som jeg godt kunne lide at rette. Det ærede medlem sagde her, at da vi i sin tid fastsatte grænsen for mindre- og mindstbemidlede, var procenten højest for de mindstbemidlede, og det ved jeg meget vel. Men lige så givet er det, at grænsen for de mindstbemidlede er den mest uholdbare i dag efter alle kommunale og boligforeningsmæssige instansers opfattelse, og derfor kan vi ikke fortsat binde os blindt til den procentdel. Vi foreslår at forhøje disse tilskud for et barn, sådan at de kommer til at passe med, at man kan skaffe en bolig til de mindstbemidlede, for det er det, det drejer sig om, og så er procenten mig i øvrigt revnende ligegyldig.

Dernæst til det principspørgsmål, der blev rejst her — det skulle være noget i retning af at afæske mig en erkendelse — om jeg var tilhænger af, at man skulle koncentrere tilskuddene til folk, der virkelig har behov for det, og lade være med at give tilskud til folk, der er virkelig velhavende og ikke har behov for det. Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen må virkelig forstå, at jeg ikke har mindste tanke om at bestride en sådan målsætning som helhed, selv om mulighederne kan variere, men jeg tog mit udgangspunkt i de 4 pct. i beregningen i et helt andet forslag. Den højtærede boligminister sagde her under førstebehandlingen, at huslejen her i dette land for de mindrebemidlede — 85 pct. af samtlige husholdninger — ikke burde være meget mere end

300 kr. om måneden. Når jeg ser, at den nuværende lovs rammer ikke gør det muligt blot at nærme sig dette tal, og da det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen ikke for socialdemokratiets vedkommende har stillet noget som helst forslag, men kun har fremsat vage antydninger om den kommende ordning, betalt af socialministeriet, så må jeg arbejde med det område, som jeg kan, nemlig det foreliggende lovforslag, og jeg stiller derfor dette forslag om regulering af m²-tilskuddene ud fra 4 pct.

Der er ingen i denne sal, der af den grund behøver at frygte, at vi skal nå ned under de ikke meget mere end 300 kr. for de fleste af de pågældende lejere, som boligministeren mente var det, man skulle stræbe efter i den kommende ordning med sociale tilskud. Under de forhold ville jeg tro, at man hellere skulle gå sagligt ind på disse betragtninger og prøve at bringe forslag og afstemninger om proklameret målsætning ind i samme baner og hellere opgive polemikken om udenværker, som alligevel ikke er holdbare.

Rimstad: Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen ville gerne give det udseende af, at jeg ikke tror på, at det er den stadig stigende velstand, der har fået antallet af boliger pr. indbygger til at stige. Vi har i dag mange steder en lige så stor sammenklumpning i boligerne, som vi havde det i 1940, måske endda en større. Det er langt snarere det forhold, at man i en årrække har bygget og stadig bygger de forkerte boliger i forhold til boligbehovet, medens man samtidig fastholder huslejeniveauet og derved forhindrer, at befolkningen gennem boligmassens rotation får de boliger, der passer til dens behov.

Jeg mener, at mit synspunkt må bekræftes af den kendsgerning, at man i dag udmærket godt kan få en lejlighed, hvis man kan og vil betale, hvad den koster. Den er blot alt for dyr til de flestes pengepung. Det er altså en forkert lejlighed, som er blevet bygget under restriktionære forhold, der har medført en overpris på anskaffelsesomkostningerne, som igen kræver en overpris, hvad huslejen angår.

Derfor skal vi lade alle restriktioner fare, men selvfølgelig må dette ske efter en nøje planlægning og med stor forsigtighed over for den enkeltes økonomi.